

## ● PIĄTY SEZON PAWILON / NOWE ŻYCIE

---

Program piątego sezonu Pawilonu stworzony został wokół hasła „Nowe życie”, pytań o istnienie i wspólnotę w obliczu zbliżających się zmian cywilizacyjnych, klimatycznych, politycznych. W programie performatywnym Anna Nowak, Michał Borczuch, Agnieszka Jakimiak, najświeższe odkrycia kina alternatywnego, muzyka Grega Foxa, projekt Anny von Hausswolff BADA czy warsztaty z queerowania czułości. Nowością są dźwiękowe selekcje młodych kuratorów, w marcu program przygotowuje Agata Kneć. Pawilon po 2 latach zmierza w stronę autonomii, pracownicy zatrudnieni są na etatach i zespół wynajął nowe biuro. To wspólny sukces Wydziału Kultury Urzędu Miasta Poznania, Galerii Miejskiej Arsenał, Zastępcy Prezydenta Miasta Poznania Jędrzeja Solarskiego oraz Rady Miasta Poznania.

Dyskusję o „Nowym życiu” w Pawilonie rozpocznie wykład Bartosza Mroczkowskiego „Żywa materia / żywa wspólnota”, 5 marca dowiemy się, co łączy plastik i społeczności jutra. Obraz chińskiej wspólnoty, która udostępnia swoje życie w transmisjach na żywo, nie bacząc na cyber-cenzurę, zobaczymy 6 marca w dokumencie „Present Perfect” w reż. Shengze Zhu, zwycięzcy Międzynarodowego Festiwalu Filmowego w Rotterdamie. W marcowym programie także „First Tattoo”, performans-rytuał Kuby Borkowicza o kolekcjonowaniu ludzkich ruchów i tatuaży. W programie tanecznym choreografia Anny Nowak „Fast Love”, która prowadzi badania dotyczące miłości jako strategii generowania wiedzy. Performans połączony jest z warsztatami z queerowania czułości. Dla fanów kathartycznej muzyki LAS przygotował koncert kwartetu post-metalowego Ex Eye oraz występ Patryka Daszkiewicza z projektem DMNSZ.

W programie Pawilonu pojawią się także stałe cykle kuratorskie – „Krótkie snycia”, czyli filmowe prezentacje międzynarodowych festiwali, prowokujące dyskusje Andrzeja Marca, eksperymentalna muzyka niezależnej inicjatywy LAS, program „Nowe drogi teatru” Korporacji Teatralnej z spektaklami warszawskiego Nowego Teatru, berlińskiego HAU Hebbel am Ufer, Komuny Warszawa czy Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski. Więcej o wydarzeniach można przeczytać na stronie Pawilonu: [www.pawilon.org](http://www.pawilon.org).

Organizatorzy podkreślają nie będzie ani rewolucji, ani ewolucji: tegoroczny program Pawilonu stanie się platformą przyglądania się i badania procesów przekształcania i wytwarzania Nowego życia w znaczeniu nowych form wspólnotowości, relacji ze środowiskiem oraz przestrzenią: od skali mikro (lokalnej) do makro (planetarnej).

Ostatnie dwa lata pracy nad programem, dotarciem do stałej publiczności, współpracy z innymi instytucjami i organizacjami działającymi w polu sztuki i kultury oraz nawiązywania wartościowych, stałych relacji z mieszkańcami Chwaliszewa i Starego Miasta zaowocowały sukcesem i sprawiły, że Pawilon stał się czymś więcej niż tymczasowym projektem. W Pawilonie od lutego 2020 roku jest zatrudnione 7 osób na umowę o pracę, zespół ma też nową siedzibę administracyjną przy ul. Masztalarskiej. Jest to sukces wypracowany wspólnie z Wydziałem Kultury Urzędu Miasta Poznania, Galerią Miejską Arsenał, Zastępcą Prezydenta Miasta Poznania Jędrzejem Solarskim oraz Radą Miasta Poznania.

Zapraszamy!

## ● KIM JESTEŚMY

---

Pawilon od dwóch lat jest przestrzenią słuchającą potrzeb młodych ludzi, często z pogranicza wykluczenia czy zaniedbania. Pawilon po dwóch latach działalności zdefiniował się jako inkubator wspierający artystyczne inicjatywy, instytucja eksperymentalna o autonomii administracyjnej, infrastrukturalnej i programowej.

Alternatywny model zarządzania instytucją stał się możliwy dzięki spotkaniu nowych kompetencji młodego zespołu. Organizatorzy wspierają młodych twórców i kolektywy, proponując im profesjonalne warunki do sprawdzenia swoich umiejętności ze środków publicznych.

Ambicja zespołu Pawilonu, aby rozszerzać pole doświadczenia, wchodzić w międzynarodowe koprodukcje, inicjować nowe cykle kuratorskie, inwestować w rozwój artystów, pokazywać europejskich twórców, spełnia się z każdym sezonem coraz bardziej. Infrastruktura oraz audiowizualny charakter przestrzeni budynku definiuje potrzeby programowe. Idea Pawilonu skupiona jest wokół zagadnień otwartości na wspólnotę i działanie, to tutaj spotykają się i doświadczają eksperymen-tów poznaniacy i poznanianki.

W ciągu dwóch lat pojawiło się tu prawie 2 000 osób z publiczności, która wzięła udział w prawie 200 wydarzeniach. To miejsce otwarte i dostępne dla ludzi, dlatego większość wydarzeń jest bezpłatna. Łącznie na 186 zorganizowanych wydarzeń, bezpłatnych wydarzeń było 139 a tylko 47 wydarzeń było płatnych, często ze względu na gościnny charakter spektakli czy koncertów.

## LICZBY 2018-2019

---

frekwencja: **19 530**  
2018: 9 755  
2019: 9 765

wydarzenia: **186**  
2018: 95  
2019: 91

wydarzenia  
bezpłatne i biletowane **139 / 47**  
2018: 68 / 27  
2019: 71 / 20

# CO NOWEGO W PAWILONIE

---

Ostatnie dwa lata pracy nad programem, dotarciem do stałej publiczności, współpracy z innymi instytucjami i organizacjami działającymi w polu sztuki i kultury oraz nawiązywania wartościowych, stałych relacji z mieszkańcami Chwaliszewa i Starego Miasta zaowocowały sukcesem i sprawiły, że Pawilon stał się czymś więcej niż tymczasowy projekt. W Pawilonie od lutego 2020 roku jest zatrudnione 7 osób na umowę o pracę. Pawilon od lutego ma też nową siedzibę administracyjną przy ul. Masztalarskiej, obecnie tam mieści się nowe biuro i można na co dzień spotkać organizatorów. Jest to sukces wypracowany wspólnie z Wydziałem Kultury Urzędu Miasta Poznania, Galerią Miejską Arsenał, Zastępcą Prezydenta Miasta Poznania Jędrzejem Solarskim oraz Radą Miasta Poznania.

## O PRZYSZŁOŚCI PAWILONU

---

W związku z hasłem nowego sezonu, zastanawiamy się nad „Nowym życiem” tego miejsca. Trwają rozmowy w Urzędzie Miasta Poznania o przedłużeniu pozwolenia na użytkowanie Pawilonu i uczynienia z niego oddziału Miejskiej Galerii Arsenał, co oznacza wpisanie go w statut galerii. Procedura przedłużenia użytkowania jest w toku i jest to procedura administracyjna.

Pawilon planuje także międzynarodowe koprodukcje na kolejny sezon. Polska premiera projektu choreografa i tancerza Przemka Kamińskiego „Sunrise Sunset”, który jest koprodukcją HAU Hebbel am Ufer w Berlinie i poznańskiego Pawilonu, zrealizowaną ze środków berlińskiego Senatu planowana jest na jesień tego roku. W kolejnym sezonie obędzie się także premiera instalacji Maksymiliana Sawickiego i Przemysława Degórskiego.

## IDEA SEZONU

---

### hasło: NOWE ŻYCIE

Po zeszłorocznym hasle programowym, czyli „Manifestach przyszłości” kierujemy się ku „Nowemu życiu” – hasle, które nadal ukierunkowuje nas na przyszłość, skupiając się – bardziej niż na systemowym, ideologicznym czy politycznym wymiarze – na jej afektywnych, materialnych, organicznych i tożsamościowych aspektach.

Nie będzie ani rewolucji, ani ewolucji: tegoroczny program Pawilonu stanie się platformą przyglądania się i badania procesów przekształcania i wytwarzania „Nowego życia” w znaczeniu nowych form wspólnotowości, relacji ze środowiskiem oraz przestrzenią: od skali mikro (lokalnej) do makro (planetarnej).

Chcielibyśmy wykonać pierwszy z wielu kroków w stronę przechwytywania języka kształtującego myślenie o nowości, przyszłości, rozwoju: języka kapitału i zbędnego wytwórstwa. „Nowe życie” jest antytezą „nowego produktu”.

Jednocześnie próbujemy wypracowywać nowy model instytucji kultury odpowiadając na pytanie o rolę, jaką instytucja powinna przyjąć w ciągle zmieniającym się świecie. „Nowe życie” instytucji to przyjęcie aktywnej roli w mówieniu o świecie i nazywaniu go poprzez wytwarzanie przestrzeni dla wydarzeń, które nie mieszczą się nigdzie indziej. Zwracamy przy tym szczególną uwagę na tzw. niewidzialną pracę: zadajemy pytania o to, w jaki sposób produkować wydarzenia demokratyczne w demokratyczny sposób.

Podczas tegorocznych wydarzeń programowych zadamy sobie pytania o to, w jaki sposób myśleć o nowym życiu w obliczu pojawiającej się na horyzoncie katastrofy: afektywnej, cywilizacyjnej,

wojennej, politycznej, klimatycznej? Czym jest nowe życie queer – wobec jakiej, obecnie kształtującej się normatywności się ustosunkowuje? Jaką rolę w kształtowaniu nowego życia odgrywają wspólnoty: te tradycyjne i te dopiero się formujące?

Andrzej Pakuła, Aleksandra Skowrońska

## ZESPÓŁ

---

**Andrzej Pakuła** – koordynator Pawilonu i kurator programu performatywnego. Kulturoznawca, artysta i kurator. Doktorant na Wydziale Sztuki Mediów Uniwersytetu Artystycznego. Działa na przecięciu teatru, performansu i sztuk wizualnych. Działania artystyczne i kuratorskie realizował m.in. w Muzeum POLIN, Teatrze Dramatycznym m.st. Warszawy, Instytucie Teatralnym im. Z. Raszewskiego, Teatrze Powszechnym w Warszawie i Teatrze Polskim w Poznaniu. Założyciel i prezes Stowarzyszenia Korporacja Teatralna.

**Aleksandra Skowrońska** – komunikacja Pawilonu. Doktorantka w Katedrze Teatru i Sztuki Mediów pracująca nad rozprawą doktorską dotyczącą sztuki technologicznej i medialnych infrastruktur. Członkini Hat Research Center, aktywnie współtworząca projekty badawcze i spekulatywne na przecięciu sztuki, nauki i technologii. Publikuje w czaskultury.pl, „Bez porównania”, „Meakultura”, „Res Publika Nowa”, o.pl, „Fragile”.

**Monika Petryczko** – producentka kultury, prezeska Stowarzyszenia MiastoHolizm, animatorka, dziennikarka radiowa i telewizyjna, DJ-ka. W 2016 r. pełnomocniczka Marszałka Województwa Zachodniopomorskiego ds. udziału Szczecina i Pomorza Zachodniego w prezentacji Koalicja Miast Europejska Stolica Kultury Wrocław 2016, a także operatorka w powyższym przedsięwzięciu. Współtwórcza co-workingowej przestrzeni kreatywnej OFF Marina. Pomysłodawczyni objazdowego projektu Polish Culture Trip. Organizatorka wystaw polskiego dizajnu oraz wydarzeń kulturalnych za pośrednictwem unikatowego, wielofunkcyjnego kontenera zwanego Mobilnym Instytutem Kultury. Działa i tworzy na rzecz wielu miast w Polsce w tym m.in. Gdańsk, Szczecin i Poznań.

**Dorota Theus** – koordynatorka biura i obsługi widowni w Pawilonie. Przez 8 lat pracowała w poznańskiej Meskalinie. Studiowała kulturoznawstwo na Wydziale Nauk Społecznych Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Od niedawna członkini zespołu Stowarzyszenia Korporacja Teatralna. Na co dzień interesuje się obroną praw zwierząt oraz ekologią.

**Michał Mądroczyk** – pracownik techniczny Pawilonu. Technika sceniczna to jego pasja. Pracował przy nie jednej inicjatywie kulturalnej i klubowej, m.in. Malta Festiwal, Festiwal Światła czy Circus Inferno, festiwal Auditoriver.

**Mikołaj Ludwik Szymkowiak** – specjalista ds. innowacji i nowych technologii Pawilonu. Absolwent Intermediów na Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu, gdzie studiował również Architekturę i Urbanistykę. Projektant doświadczeń, producent wydarzeń kulturalnych oraz VJ. Wieloletni współpracownik Festiwalu Malta, w roli producenta dwa lata kierował wydarzeniami Generators Malta na Placu Wolności. W 2011 założył kolektyw .wju, zajmujący się mappingiem i projektowaniem doświadczeń, w Polsce i Europie. Był odpowiedzialny za oprawę wizualną takich wydarzeń jak Auditoriver Festival, Tauron Nowa Muzyka czy serii imprez w poznańskiej Starej Rzeźni. Członek stowarzyszenia Korporacja Teatralna i Fundacji Dam Dam, pracuje w trzecim sektorze.

**Andrzej Marzec** – kurator filmowego programu Pawilonu „Krótkie spięcia”. Filozof, krytyk filmowy, redaktor „Czasu Kultury”, vloger „Widma Marca”. Jego zainteresowania badawcze skupiają się wokół: dekonstrukcji, widmontologii, estetyki postcyfrowej oraz współczesnego kina alternatywnego. Autor książki „Widmontologia. Teoria filozoficzna i praktyka artystyczna ponowoczesności” (2015). Na co dzień pragnie znaleźć odpowiedź na pytanie, dlaczego współczesna kultura jest tak bardzo nostalgiczna i nie jest w stanie uwolnić się od wspominania swojej przeszłości. Pociągają go sztuki wizualne, kino alternatywne oraz wizja ekologii, o której można myśleć bez używania pojęcia „Natury”.

Krystian Piotr – koordynator techniczny i kurator muzycznego programu Pawilonu LAS. LAS to niezależna, oddolna inicjatywa kulturalna działająca w duchu DIY, skupiona na organizacji i promocji nowej, często eksperymentalnej muzyki. Jedną z nielicznych sytuacji nieskrępowanych potrzebą zarabiania pieniędzy, bezkompromisowych i konsekwentnych w swoim działaniu. Przez ostatnie 6 lat w Poznaniu LAS zorganizował ponad 300 wydarzeń oraz dwa wyjątkowe miejsca służące przede wszystkim za salę koncertową. Działał w przestrzeni nieistniejącego squatu na Starym Rynku, Słodowni w Starym Browarze, w Scenie Roboczej, w Galerii Tak. Obecnie planuje działania w Pawilonie i CK Zamek.

Krzysztof Pyda – komunikacja wizualna Pawilonu.

Operatorem budynku jest Galeria Miejska Arsenał, partnerami programowymi są przedstawiciele poznańskich środowisk jak Stowarzyszenie Korporacja Teatralna, LAS oraz zaproszeni przez organizatora kuratorzy i kuratorki.

## PERFORMANS / TEATR / TANIEC

---

5.03, g. 18:00  
wstęp wolny

### „Żywa materia / żywa wspólnota” prowadzenie: Bartosz Mroczkowski wykład performatywny

W wykładzie otwierającym nowy sezon Pawilonu przyjrzymy się (nowemu) życiu: życiu w obliczu zmian klimatycznych, katastrof, przekształceń politycznych, społecznych i ekonomicznych – i sposobom na jego nowe rozumienie. „Bez względu na zmiany – pozostajemy sobą.” Catherine Malabou posługując się pojęciem plastyczności stwierdza, że wszelkie przekształcenia obejmują sobą jedynie formę, lecz nie esencję. Czy jednak tak właśnie jest?

Życie to ogół sprawczości materialnych istnień: rzeczy, podmiotów ludzkich i nie-ludzkich, roślin, a także zjawisk w postaci smogu, plastikowych wysp, które nieustannie wzajemnie się kształtują. Zmiana – rozumiana przez Malabou jako plastyczność – oznacza przekształcenie przy jednoczesnym utrzymywaniu się relacji materii. Czym jest miasto, instytucja kulturalna jeśli nie splotem wytwarzających ją procesów: artystek, mówców, przestrzeni, urzędów, odbiorców i odbiorczyń?

Jednak plastyczność to również unicestwienie, po którym nic nie jest tym, czym było. Paradoks tej sytuacji polega na tym, że destrukcja stanowi proces wytwarzający nowe, być może wcześniej niemożliwe. Nowe nie bierze się znikąd, lecz wynika z przekształceń, które je poprzedzały. W tym kontekście nowe życie jako przekształcanie/wytwarzanie się wspólnoty łączy się z pytaniem Donny Haraway o sposoby życia i umierania razem na jednej planecie.

Czy to, co nagłe (w postaci katastrof i sytuacji nie do uniknięcia) pozostawiają nas sobą? Co to znaczy żyć razem? Kim jesteśmy my i kto nam towarzyszy? W jaki sposób kształtują się współczesne wspólnoty? Nowe formy wspólnotowości nie wyłaniają się znikąd, lecz stanowią przejaw plastycznej aktywności, czyli ciągu przekształceń związanych z tym, co było, lecz w wyniku gwałtownych wydarzeń przeistoczyło się w nowe.

Podczas wykładu wspólnie zastanowimy się nad procesami konstituowania nowych form wspólnotowości. rozumianych szerzej jako przejaw samokształtującego się materialnego życia na planecie Ziemia. Wiemy, jak pisze Adrienna Rich, że „Kateksja między matką a córką – kluczowa, zaburzona, nadużywana – to wielka nienapisana historia. Prawdopodobnie nie ma w naturze ludzkiej niczego bardziej obciążonego niż ten przepływ energii między dwoma biologicznie do siebie podobnymi ciałami, z których jedno pozostawało w owodniowej błogości drugiego, a drugie je urodziło.”

Bartosz Mroczkowski – doktorant w Instytucie Filozofii UAM w Poznaniu,

gdzie zajmuje się tematem konceptualizacji i praktyk ciała w perspektywie posthumanizmu i nowego materializmu (2013). Założyciel fundacji i redaktor portalu internetowego „Machina Myśli” (2014–2017). Jego zainteresowania badawcze skupiają się wokół poststrukturalizmu i zagadnienia stawania się (Gilleus Deleuze i Felix Guattari), życia w ogóle (zoe), posthumanizmu, feministycznych teorii krytycznych, nowego materializmu, estetyki egzystencji, anty-psychiatrii i szeroko rozumianej cielesności oraz eksperymentów z nią związanych.

13.03, g. 19:00,  
bilety 15-20 PLN

## **„Fast Love”: „Untitled”, „Untitled 2”, „Czy można umrzeć na złamane serce?”**

**reżyseria: Ania Nowak**

**performans / taniec**

„Untitled” i „Untitled 2” to obiekty choreograficzne używające dragu jako strategii choreograficznej. „Untitled” prześlizguje się po przeszłości i terażniejszości, by snuć historie tęsknot ciała i spekulacje na temat lepszej przyszłości. „Untitled 2” zaś traktuje o ekonomii pragnień, gospodarce uczuć i wolności wyboru w czasie, ciele i przestrzeni. „Czy można umrzeć na złamane serce?” to performans dokamerowy będący częścią wystawy pod tym samym tytułem. Projekt dotyczy nieoczywistych powiązań między zdrowiem fizycznym i psychicznym, zapytuje o autorytet wiedzy w zestawieniu z osobistym doświadczeniem i ograniczenia języka w ujmowaniu ciała.

Po wydarzeniu artist talk, które prowadzi Bartosz Mroczkowski.

### **REALIZACJA**

**„Untitled”, „Untitled 2”**

Pomysł, tekst, performans: Ania Nowak

Stylizacja: Dusty Whistles

Wsparcie dramaturgiczne: Julia Rodríguez, Agata Siniarska

„Untitled”: produkcja Komuna//Warszawa

„Untitled 2”: produkcja Ani Nowak

**„Czy można umrzeć na złamane serce?”**

Pomysł, tekst, reżyseria: Ania Nowak

Performerka: Jagoda Szymkiewicz

Realizacja wideo: Laura Grudniewska, Iwo Rachwał

Produkcja: Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski w ramach „Project Room”

Ania Nowak pracuje w obszarze szeroko rozumianej choreografii. Tworzy solowe i kolektywne prace badające napięcia języka oraz niedopowiedzenia i przeobrażenia ciała. Prowadzi research dotyczący miłości jako strategii generowania wiedzy, w którego ramach bada ekonomie afektywne, niestabilne struktury troski oraz podejmuje próbę redefiniowania zmysłowości. Jej prace prezentowane były m.in. w Sophiensaele i Akademie der Künste w Berlinie, Nowym Teatrze, Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski i Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie, Art Stations Foundation w Poznaniu, National Center of Dance w Bukareszcie i Arts Santa Mònica w Barcelonie. Ukończyła studia choreograficzne w HZT Berlin. Mieszka i pracuje w Berlinie.

14.03, g. 11:00,  
bezpłatne zapisy  
edukacja@pawilon.org

## **„Fast Love: Queerowanie czułości na koniec świata”, prowadzenie: Ania Nowak**

**warsztaty / taniec**

W czasie warsztatu wypróbujemy praktyki używające dotyku, języka i wspólnego myślenia, aby zobaczyć jak możemy radzić sobie lepiej z faktem, że katastrofa klimatyczna i galopujący neo-liberalizm nie pozostawiają nam wiele czasu na bycie aktywnymi czy szczęśliwymi. W czasie warsztatu zastanowimy się krytycznie nad kategoriami self-care, czasu wolnego, zdrowia i przyjemności. Zapraszamy osoby od 16 roku życia, przydatna będzie znajomość języka angielskiego.

21.03, g. 19:00,  
bilety 10-15 PLN

## „First Tattoo”, Kuba Borkowicz performans / taniec

Pierwszy tatuaż to performatywny rytuał, który zaczął rozwijać się w 2016 roku w Oficynie, studio/galerii którą stworzyłem na ulicy Różanej w Poznaniu. Zapraszałem moich przyjaciół i ludzi, którzy mnie inspirują, którzy nigdy nie robili tatuażu, do rozważenia powierzchni mojej skóry jako powierzchni dla ich twórczego wkładu. W zamian za to uczę jak zrobić tatuaż. Tatuaże zapisują ślady chwil w czasie i przestrzeni, w których odbywały się spotkania. Często opowiadają coś o osobie, która go stworzyła lub o idei, która rezonowała między nami. Większość osób próbuje nadać znaczenie swojemu rysunkowi. Kiedy przyglądam się moim tatuażom, przywołują konkretne wspomnienia i opowieści, które się za nimi kryją, jak rodzaj pamiętnika. Jeśli osoba, którą zapraszam, zrobiła już w przeszłości tatuaż, staramy się znaleźć sposób, aby uczynić tę akcję nowym doświadczeniem dla nas obu. W ten sposób dostałem tatuaże wykonane stopą, lewą ręką, za pomocą drona, włóczni lub rzutek. Odkąd przeprowadziłem się do Berlina, proces ten pozwolił mi poznać wielu nowych przyjaciół i dołączyć do kilku ciekawych społeczności. Była to również część mojej prezentacji dyplomowej po ukończeniu Solo/Dance/Authorship na UdK.

Podczas dwóch lat studiów w Hochschulübergreifendes Zentrum Tanz Berlin kolekcjonowanie było głównym imperatywem mojej praktyki. Kiedy rozpoczął się pierwszy semestr, zaczęłam zapraszać ludzi z mojego otoczenia do partycypacji w mojej kolekcji. Zaczęło się od kolegów z klasy i szybko rozszerzyło na studentów drugiego roku, studiów licencjackich, innych wydziałów uniwersytetu, absolwentów, pracowników, mentorów, profesorów wizytujących i zaproszonych wykładowców. Wykorzystywałem ją jako narzędzie socjalizacji, tworzenia przestrzeni do wymiany artystycznej i nawiązywania współpracy. Dało mi to również poczucie przynależności do społeczności, z którą niedawno się zetknąłem. W 2019 roku zrobiłem to jako otwartą akcję na Tanzkongress w Dreźnie. Moja początkowa propozycja zachęciła ludzi do podzielenia się ze mną swoimi praktykami. Tak zacząłem zbierać tańce. Ponieważ nie miałem dużego doświadczenia w tej dziedzinie, zaskoczyła mnie różnorodność strategii, które artyści wykorzystywali do przywoływania swoich tańców. Po jakimś czasie zdałem sobie sprawę, że w moim ciele pojawia się nowa kolekcja. W podobny sposób, jak tatuaże na mojej skórze tworzyły kolaż, tańce łączyły się w ucieleśnione archiwum ruchów.

Autorem opisu jest Kuba Borkowicz.

## PERFORMANS / TEATR / TANIEC

---

### NOWE DROGI TEATRU

„Nowe drogi teatru” to cykl prezentujący najciekawsze spektakle i działania performatywne polskich twórców młodego pokolenia z pogranicza teatru, tańca, performansu i sztuk wizualnych, które nie były dotychczas prezentowane w Poznaniu. Do prezentowanych spektakli przygotowane są spotkania i dyskusje z twórcami spektakli. Kurator programu: Andrzej Pakuła, Stowarzyszenie Korporacja Teatralna.

14, 15.05,  
g. 19:00,  
bilety 20-30 PLN

## „Wojna. The best of” reżyseria: Agnieszka Jakimiak performans

Agnieszka Jakimiak, polska dramatopisarka, recenzentka i eseistka, laureatka I miejsca w Konkursie o Nagrodę im. Krzysztofa Mętraka (2010), przygotowała nowe przedstawienie „Wojna. The best of” z zespołem Komuny Warszawa. Spektakl powstał w cyklu Komuny Warszawa „Przed wojną / Wojna / Po wojnie”. Słuchaliśmy wielu piosenek o wojnie. Większość z nich wcale nie była o wojnie, ale o pokoju. Słuchaliśmy Beatlesów i Beethovena, Edwina Starra, Joanny Newsom, Bajmu, Elvisa Presleya i Elvisa Costello, The Clash, Black Sabbath, Kate Bush, King Crimson, Eltona Johna, Rage Against the Machine, U2 i Dezertera. Słuchaliśmy piosenek przeciwko wojnie w Wietnamie, przeciwko wojnie w Iraku, przeciwko drugiej wojnie światowej i przeciwko wojnie w Zatoce Perskiej. Zналиśmy je wcześniej, były katowane w radiu, telewizji i w internecie tak długo, aż stały się nam zupełnie obojętne. 90% piosenek, których lubimy słuchać, to piosenki, które usłyszeliśmy wcześniej, jak donosi magazyn Mic. „Powtarzanie muzyki sprawia, że wyobrażamy sobie albo prześpiewujemy fragment, którego spodziewamy się za chwilę.” – mówi Elizabeth Hellmuth Margulis, autorka „On Repeat: How Music Plays the Mind” w wywiadzie dla Mic. – „Pojawia się uczucie, że dzielimy z muzyką podmiotowość.” Ale czy to, że znane piosenki wydają się nam bliskie, oznacza, że naprawdę je znamy? Czy siła przyzwyczajenia i bezrefleksyjność pamięci nie sprawiają, że wszystko zaczyna brzmieć tak samo? Czy piosenki, które zostały napisane jako piosenki przeciwko wojnie, wciąż są piosenkami antywojennymi? Czy wiemy, czego słuchamy?

Impulsem, który skłonił Komunę Warszawa do zajęcia się wojną, był ciąg ponurych wydarzeń z ostatnich lat: wojna w Ukrainie i Syrii, Brexit, wygrana Trumpa. Coraz częściej pojawia się myśl, że wojna w Europie może przestać być historią. Stąd potrzeba zadania pytań o to: Czy jesteśmy przygotowani do wojny? Czy pamięć o wojnie ułatwia podtrzymanie pokoju? Czy wojna może być sprawiedliwa? Czy polityki historyczne otwierają rany i zbroją społeczeństwa do walki?

### REALIZACJA

Koncepcja, reżyseria, scenariusz: Agnieszka Jakimiak  
II reżyser, przestrzeń i oprawa wizualna: Mateusz Atman  
Muzyka: Łukasz Jędrzejczak, Jakub Ziółek  
Realizacja video: Julia Taczanowska  
Występują: Natasza Aleksandrowitch, Klara Bielawka, Łukasz Jędrzejczak, Jakub Ziółek

Produkcja: Komuna Warszawa. Spektakl dofinansowany przez Urząd Miasta Stołecznego Warszawy. W ramach cyklu powstały spektakle: Cezarego Tomaszewskiego „Cezary idzie na wojnę”, Anny Smolar „Ósrodek wypoczynkowy”, Grzegorza Laszuka „Hannah Arendt: Ucieczka” (koprodukcja Teatr Powszechny, Łódź), Wojtka Ziemilskiego „Spektakl dla turystów” (koprodukcja Slovensko mladinsko gledališče, Ljubljana), Weroniki Szczawińskiej „Nigdy więcej wojny”, Anny Karasińskiej „Dobrze ci tego nie opowiem”.

28, 29.05,  
g. 19:00,  
bilety 20-30 PLN

## „Bez tytułu (Znowu razem)” reżyseria: Michał Borczuch performans / taniec

Reżyser teatralny Michał Borczuch wraz z grupą warszawskich i berlińskich artystów przygląda się publicznym dokumentom i prywatnym opowieściom, badając queerową żalobę i rytuały z nią związane. Inspiracją była dla niego działalność Félix'a Gonzáleza-Torresa, urodzonego na Kubie amerykańskiego homoseksualnego artysty, który zmarł na AIDS w 1996 roku. Jego minimalistyczne instalacje i rzeźby można interpretować jako zapis pożądania i miłości, a także choroby i śmierci. Sfera intymna, ujawniona publicznie, okazuje się symptomem szerszych problemów



społecznych. Borczuch i jego zespół skupiają się na dawnych powiązaniach epidemii HIV/AIDS ze zmianami politycznymi, szczególnie z transformacją ustrojową w Polsce, a także na współczesnej sytuacji osób LGBTIQ+, by podjąć refleksję nad tym, czy sztuka może stać się miejscem mikro-oporu wobec reżimów, które pewne doświadczenia skazują na niewidzialność.

## REALIZACJA

Koncepcja: Michał Borczuch, Mateusz Szymanówka

Reżyseria: Michał Borczuch

Udział biorą: Dominika Biernat, Ania Nowak, Paweł Sakowicz

Dramaturgia: Mateusz Szymanówka

Światło i instalacja: Jacqueline Sobiszewski

Dźwięk: Justyna Stasiowska

Kostiumy: Dorota Nawrot

Współpraca architektoniczna: Paulina Tyro-Niezgoda, Piotr Matosek

Kurator: Michał Grzegorzek

Koordinacja projektu: Joanna Manecka

Partnerzy projektu: Nowy Teatr (Warszawa), HAU Hebbel am Ufer (Berlin) w ramach festiwalu „The Present Is Not Enough – Performing Queer Histories and Futures”, finansowanego przez Kulturstiftung des Bundes.

## FILM

---

### KRÓTKIE SPIĘCIA

„Krótkie spięcia” to cykl filmowy prezentujący najświeższe odkrycia kina alternatywnego – obrazy obecne na najważniejszych festiwalach filmowych (m.in. Berlinale Sundance FF, IFF Rotterdam) i niedostępne poza festiwalowym obiegiem. To selekcja obrazów prowokujących do dyskusji, poruszających radykalną i aktualną problematykę. Filmy, które dają do myślenia. Pokazom towarzyszą dyskusje z ekspertami z pola nauki i działań artystycznych. Patronem cyklu jest Międzynarodowy Festiwal Filmowy Nowe Horyzonty oraz American Film Festival. Kurator: dr Andrzej Marzec.

6.03, g. 18:00,  
wstęp wolny

## „Present Perfect”

reżyseria: Zhu Shengze

po filmie rozmowa z prof. Ewą Wójtowicz  
i dr. Kamilem Burkiewiczem

Miliony chińskich obywateli codziennie zdradzają szczegóły ze swojego życia na platformach live-streamingowych – o takim nowym wspaniałym świecie nie marzył nawet Wielki Brat. Jednak w filmie Zhu Shengze, nagrodzonym główną nagrodą na ostatnim festiwalu w Rotterdamie, polityka nie jest najważniejsza. W tym zaskakującym kolażu, który został zmontowany z 800 godzin materiałów wideo, Internet i relacje na żywo okazują się narzędziami otwierającymi ludziom drogę do różnych sposobów autokreacji i praktyk performatywnych. Reżyserka swoich bohaterów odnalazła na wirtualnych peryferiach, skupiając się na rozmaitych formach wykluczenia – ekonomicznego, fizycznego czy seksualnego. Są wśród nich pracownica fabryki, mężczyzna z poparzeniami i żebrzący chłopak z chorobą genetyczną. Mimo to Zhu Shengze nie stworzyła „Dziwolągów” Toda Browninga na miarę cyfrowego XXI wieku. Internetowa działalność vlogerów ma tu bowiem w sobie coś kontestatorskiego – to oni ustalają reguły narracji i decydują, kiedy włączyć „off”. W tle zaś widzowie mogą dostrzec panoramę Chin w niekończącej się budowie.

© Opis festiwalowy: Nowe Horyzonty, Mariusz Mikliński

24.03, g. 19:00,  
wstęp wolny

## „In Fabric” reżyseria: Peter Strickland po filmie rozmowa z Piotrem Szaradowskim

Szczęśliwa, atrakcyjna kobieta koło pięćdziesiątki szuka czułego, odpowiedzialnego mężczyzny na długie spacery, a może i coś więcej – taki anons zamieszcza Sheila w rubryce towarzyskiej. Aby dobrze zaprezentować się na spotkaniu, szuka odpowiedniej kreacji. Znajduje ją w ekskluzywnym, nieco staromodnym, a może po prostu zawieszonym poza czasem domu mody – to niezwykła czerwona suknia, jedyny egzemplarz w sklepie. Szybko okazuje się, że to nie Sheila będzie główną bohaterką tej historii, ale właśnie sukienka – przeklęta i demoniczna, której nikt nie potrafi się oprzeć i która przejmuje kontrolę nad życiem kolejnych właścicieli. Peter Strickland stawia widza przed zagadką, której siła polega na tym, że musi pozostać nierozwiązana. Tajemnica ma uwieść widza, wyprowadzić poza granice tego, co racjonalne i zwyczajne. W tym niezwykle eleganckim filmie zmysłowość, niesamowitość i subtelny humor spletają się ze sobą, a faktura nasyconych intensywnymi barwami kadrów ma hipnotyczną moc.

© Opis festiwalowy: Nowe Horyzonty, Karolina Kosińska

7.04, g. 19:00,  
wstęp wolny

## „Koko-di koko-da” reżyseria: Johannes Nyholm

Jeden z najgłośniejszych tytułów Sundance i Rotterdamu. Historia rodziny i urodzinowego przyjęcia, która nieoczekiwanie zmienia się w na poły baśń, na poły horror. Realizm powoli ustępuje pod naporem surrealistycznych zdarzeń, w fabułę wdzierają się animacja, ożywają namalowane na pozytywce postaci. Monotonny, zapętlony dźwięk tej najbardziej melancholijnej z dziecięcych zabawek powraca u Nyholma w ścieżce dźwiękowej. Raz po raz odtwarza się też koszmar, z którego nie mogą się wydostać główni bohaterowie, sterroryzowani na leśnym campingu przez trzy groteskowe figury i wściekłego rottweilera. Biały kot jako zwiastun złej nowiny, czarny las, samotny domek czarownicy i melodyjka z pozytywki tworzą atmosferę jak ze złego snu, z którego nie sposób się wybudzić. Tym snem w przypadku Elin i Tobiasa jest poniesiona kilka lat wcześniej ogromna strata i choć wydają się gotowi, by rozpocząć normalne życie, wciąż zmagają się z gniewem, poczuciem winy, żalem i bólem. Każdy z wariantów sytuacji powtarzającej się na campingu rozwija opowieść o wzajemnych pretensjach i urazach, o rozpacz i miłości, które w węzeł sprzecznych emocji spleta żaloba.

© Opis festiwalowy: Nowe Horyzonty, Małgorzata Sadowska

21.04, g. 19:00,  
wstęp wolny

## „Nóż na skórze” reżyseria: Jennifer Reeder

Amerykańskie miasteczko. W szkole toczy się życie towarzyskie i uczuciowe: cheerleaderki romansują z futbolistami, kapela szlifuje kawałki do występu, gotyckie dziewczyny jak zwykle trzymają się na uboczu. Równolegle rodzice nastolatków przeżywają kryzysy wieku średniego. Z sennej atmosfery wytrąca wszystkich zaginięcie jednej z uczennic. Jennifer Reeder łączy kryminał z elementami realizmu magicznego, punkowego musicalu i feministycznego kina noir. Figura zaginionej nastolatki z prowincjonalnego miasteczka, znana z niezliczonych filmów i seriali, zyskuje nowe wcielenie. Jestem feministką – mówi Reeder – i zawsze miałam problem z zaginionymi dziewczynami, których ciała były tylko pretekstem dla rozwoju wypadków i wkrótce znikwały z horyzontu. Moja martwa dziewczyna nie jest bezwolna i nie pozwala o sobie zapomnieć. Jest

czarownicą i upiorem. Reżyserkę można nazwać antropolożką magii pierwszego świata. Czujnie tropi ślady myślenia magicznego, czekające na odczytanie znaki, amulety, ochronne pseudonimy. W jej ujęciu nawet ubrania pełnią funkcję zbroi przeciwko złym mocom, codzienne czynności nabierają znaczenia rytualnego, a słowa i gesty – formę zaklęć.

© Opis festiwalowy: Nowe Horyzonty, Ewa Szablowska

7.05, g. 19:00,  
wstęp wolny

## „Urodziny” reżyseria: Hilal Baydarov

Absolwent Film Factory Béli Tarra – Hilal Baydarov idzie jak burza – w samym 2018 roku wyreżyserował trzy docenione na festiwalach pełnometrażowe filmy. W jednym z nich w czarno-białych surowych kadrach pokazuje dzień z życia swojej matki. Samotna wdowa świętuje urodziny. Wypełnia czas rutynowymi czynnościami – przygotowaniem posiłków, pracą w ogrodzie, modlitwą, porządkami. Pomiędzy nimi następują krótkie momenty zawieszenia – uwagi, ruchu, mocy. O czym myśli, co ją zajmuje? Jej twarz pozostaje nieprzenikniona. Dzień wyrwany z codzienności człowieka – mówi Baydarov – jest podsumowaniem całego życia. Zgrabna metafora. Ale w medytacyjnej pracy, w konstruowaniu łańcucha powtórzeń leży przecież jakiś sens – to forma obrony przed nieprzewidywalnością losu, który tak często zabiera, chociaż czasami też i daje. Szukam deformacji, jakiejś rysy w płynnym rytmie dnia, w tym wyjątkowo malowniczym, choć melancholijnym trwaniu. Może jest nią niepodniesiona słuchawka telefonu?

© Opis festiwalowy: Nowe Horyzonty, Agnieszka Szeffel

19.05, g. 19:00,  
wstęp wolny

## „Heavy” reżyseria: Theo Bat Schandorff

Toni R. Toivonen jest fińskim artystą najbardziej znanym z dzieł tworzonych przez komponowanie zwłok zwierząt na arkuszach mosiądzu. Młody artysta wizualny bada dwoistość życia, w tym koncepcje życia i śmierci, ciała i duszy. Zaczynając od malowania, Toivonen pracował z różnymi technikami, takimi jak olej i węgiel drzewny na płótnie i kreda na tablicy, ostatecznie zatrzymał się na technikach konceptualnych, gdzie martwe zwierzęta stanowią środek malowania. Przecho- dząc między abstrakcją a realizmem, ostatnie dzieła Toivonena z mosiądzu w odcieniach złota przedstawiają zwierzęta leżące na bokach. Ciało martwego zwierzęcia rozpada się i przestaje istnieć, ale nadal pozostawia swoją obecność na mosiężnej desce. Proces gnicia jest fizyczny, a nawet groteskowy, ale ślad zapieczony w mosiężnej płycie tworzy estetyczny obraz, który jest spokojny i dostojny. Prace te odzwierciedlają różne strony istnienia. Toivonen ukończył Akademię Sztuk Pięknych w Helsinkach w 2016 roku. Prace Toivonena były wystawiane w Finlandii, Londynie i Nowym Jorku, a jego prace można znaleźć w kolekcjach publicznych, takich jak Kiasma Museum of Contemporary Art, Saastamoinen Foundation, Sara Hildén Museum of Art, Heino Art Foundation Collection i Vantaa Art Museum Artsi. Toivonen wygrał globalny konkurs The Art of Basware 2014 dla artystów poniżej 30 lat. Mieszka w środku lasu gdzieś w Finlandii.

2.06, g. 19:00,  
wstęp wolny

## „Plagiatorzy” reżyseria: Peter Parlow

Wszyscy z grubsza zgadzamy się, co do tego, czym jest plagiat w sztuce. A w życiu codziennym? Czy jest nim cytat wpleciony w konwersację, remiks cudzej opowieści, użycie piosenki czy opisu

literackiego do opisanie własnego doświadczenia? Czym różni się plagiat od swobodnego korzystania z tak zwanego kapitału kulturowego? I kto według naszych oczekiwań ma do niego prawo? W migawkowym portrecie aspirującej młodej pisarki i jej chłopaka operatora (również wciąż aspirującego), w ich codziennych rozmowach i sytuacjach, splatają się klasowe i rasowe napięcia, niewyrażone oczekiwania i wyparte stereotypy. „Plagiatorzy”, film dwóch eksperymentalnych scenarzystów Robina Schavoira i Jamesa N. Kienitza Wilkinsa, jest zapisem kilku dni z wakacyjnych wyjazdów pary, rodzajem kartek z pamiętnika. To też film o autentyczności, w życiu i sztuce, stawiający pytanie, gdzie przebiega granica między autokreacją, niemającą nic wspólnego z rzeczywistością, a spektaklem. A także w pewnym sensie – film o kinie czy literaturze, bo czy (cytuując Oliviera Assayas): recyklingując własne i cudze życiowe doświadczenia”, wszyscy artyści nie są plagiatorami dnia codziennego?

© Opis festiwalowy: American Film Festival, Ewa Szablowska

## MUZYKA / DŹWIĘK

---

Nowością muzycznego programu Pawilonu są autorskie selekcje młodych kuratorów poświęcone dźwiękowym eksperymentom. W marcu Agata Kneć zaprasza na występ Mirta, Wilhelma Brasa i Tutti Harpa.

27.03, g. 19:00,  
bilety 15 PLN

### Mirt, Wilhelm Bras, Tutti Harp selekcja: Agata Kneć muzyka / performans

Tomek Mirt to designer i producent, który od ponad 20 lat działa na polu muzyki, eksperymentując z elementami ambientu, awangardy, lo-fi i techno. Skomponował muzykę do „Ślepnąc od świateł”. Elektroniczną tkankę miesza z nagraniami terenowymi i przetworzonymi akustycznymi instrumentami. Współtworzył liczne inicjatywy w obrębie sceny muzyki niezależnej – oficyny wydawnicze, czasopisma, warsztaty oraz tworzył oprawę graficzną dla innych artystów.

W ramach oficyny Saamleng zajmuje się propagowaniem i wydawaniem nagrań terenowych. Jest także współtwórcą firmy XAOC Devices będącej jednym z czołowych, europejskich producentów systemów modularnych. Prowadzi warsztaty z pracy z synteźatorami modularnymi oraz tworzenia nagrań terenowych.

Za projektem Tutti Harp stoi Maks Wiśniewski, którego muzyka łączy ze sobą senny, rozmyty ambient przeplatający się z szorstkimi dronowymi fakturami czasem połamanymi beatami jak i dubowym klimatem. Zadebiutował w gorzowskiej filharmonii supportując projekt Błażeja Króla „król”. Ma na koncie 7 wydawnictw w Polsce jak i w Szwecji oraz wydawał swój materiał w kilku kompilacjach. Współtworzył również projekt Próznia, skupiający się na granii emo/techno. Przez ostatnie dwa lata wszystkie utwory są całkowitą improwizacją na systemie modularnym lub taśmach magnetofonowych.

Wilhelm Bras to projekt Pawła Kulczyńskiego, miłośnika brzmień ekstremalnych, autora koncertów plenerowych, instalacji dźwiękowych i analogowych instrumentów. Flirtuje z niszową kulturą klubową, noisem i cikliwymi melodiami. W rytmiczne struktury wplata chaos, pejzaże generatywne i skrzące, analogowe wizgi, balansując przy tym chwytliwymi riffami i słodkimi arpeggiami. Koncerty Wilhelma Brasa cechuje wysoki stopień improwizacji, ostateczny efekt wynika z okoliczności danego wykonania. Może to być berlińska piwnica w szybkich tempach, bądź niemal kameralne wycieczki elektroakustyczne. W ciągu ostatnich trzech lat zagrał ponad 100 koncertów na 3 kontynentach, na międzynarodowych festiwalach i w małych klubach. W 2018 wyszła płyta winylowa „Living Truthfully Under Imaginary Circumstances” inaugurująca wydawnictwo muzyczne artysty – „Attitudes”.

## LAS

LAS to niezależna, oddolna inicjatywa kulturalna działająca w duchu DIY, skupiona na organizacji i promocji nowej, często eksperymentalnej muzyki. Jedną z nielicznych sytuacji nieskrępowanych potrzebą zarabiania pieniędzy, bezkompromisowych i konsekwentnych w swoim działaniu. Przez ostatnie 6 lat w Poznaniu LAS zorganizował ponad 300 wydarzeń oraz dwa wyjątkowe miejsca służące przede wszystkim za salę koncertową. Działał w przestrzeni nieistniejącego squatu na Starym Rynku, Słodowni w Starym Browarze, w Scenie Roboczej, w Galerii Tak.

31.03, g. 20:00,  
bilety 40-50 PLN

### LAS: Ex Eye, DMNSZ

Ex Eye to eksperymentalny kwartet postmetalowy w składzie: Colin Stetson na saksofonach, Toby Summerfield na gitarze, Shahzad Ismaily na klawiszach i Greg Fox na perkusji. Nowojorscy artyści łączą w płynny sposób jazzowe improwizacje z metalowymi decybelami, używając do tego ciekawego zestawu instrumentów. Zespół wybitnego saksofonisty Stetsona to połączenie postmetalowej wściekłości, free jazzowej wyobraźni i głębokiej minimalistycznej zadumy. Zespół powstał z sesji do utworu „Stetson’s Sorrow: A Reimagining of Gorecki III Symphony”, na którym grali zarówno Ismaily, jak i Fox. Summerfield i Stetson byli wieloletnimi przyjaciółmi i współpracownikami, wywodzącymi się z liceum w Ann Arbor w stanie Michigan. Niemal natychmiast po utworzeniu zespół zagrał na wielu festiwalach, w tym Roskilde Festival, Red Bull Music Academy, CTM Festival i Eaux Claires Fest. Reputacja zespołu na żywo, a także miażdżące dema studyjne doprowadziły do podpisania kontraktu z Relapse Records, w 2017 roku ukazała się ich debiutancka płyta. Ex Eye tworzy muzykę mocy, kontroli, ruchu i intencji; muzyka skomponowana z precyzyjną, mechaniczną zawilnością i ekstatycznym porzuceniem. To ciężka, agresywna, kathartyczna i porwijąca muzyka.

DMNSZ to Patryk Daszkiewicz, który na co dzień eksperymentuje z różnymi formami i technikami nagrań oraz pozostającymi po nich artefaktami. Brodzi w szumach z kaset, winylowych trzaskach, przeskakujących płytach CD i pozostałościach po błędach konwersji plików mp3. Grając, używa głównie samplera, walkmanów i kilku efektów, czy też potraktowanego jako kolejny instrument samego miksera. DMNSZ bada psychofizyczny aspekt dźwięku, odrywając go od kontekstu muzycznego. Drenuje ciało akustycznym sygnałem, wyzwala emocje i wpływając samopoczucie. Zamiast wirtuozerskich kawalkad, gwarantuje wsłuchiwanie się w mikrodetale. Największym walorem jego prac jest zachęta do wsłuchiwania się w prostotę dronów, ambientów, szorstkich pasaży przechodzących w akwarelowo-pastelowe pętle.

14.04, g. 19:00,  
bilety 40-50 PLN

### LAS: BADA (Anna von Hausswolff), Nordra

BADA to noisowo-dronowy projekt z Göteborga z organami, gitarami i syntezatorami. W skład zespołu wchodzi Anna Von Hausswolff, David Sabel, Gianluca Grasselli, Filip Leyman i Hannes Nilsson. Anna von Hausswolff pochodzi z muzycznej rodziny, która wprowadziła ją w świat sound artu i muzyki elektronicznej. Jej głos porównywany jest do takich wokalistek jak Kate Bush i Antony Hegarty. Anna Von Hausswolff od czasu wydania swoich ostatnich albumów „The Miraculous” i „Dead Magic” podróżowała po świecie, grając w bardzo wyjątkowych okolicznościach, takich jak Lincoln Cathedral lub Montreux Jazz Festival dla Nicka Cave’a & Bad Seeds, Royal Swedish Opera House, czy ostatnio na noblowskim bankiecie z Yannem Tiersenem. Koncert w Pawilonie jest jedynym potwierdzonym występem w Polsce na trasie artystki.

Nordra to solowy, ambientowy projekt producentki z Nowego Jorku, Moniki Khot (basistki Daughters oraz gitarzystki i wokalu w Zen Mother). Związana z SIGE Records, labelu założonym przez Aarona Bradforda Turnera, frontmena projektu Isis oraz fundatora Hydra Head Industries.

Od czasu swojego debiutu Nordra towarzyszyła na scenie takim artystom jak Demdike Stare, Jenny Hval, SUMAC, Xiu Xiu, Yves Tumor, GOLD and Deafheaven. Nordra współpracuje regularnie z choreografami tańca współczesnego, tworząc muzykę do ich przedstawień. Jako Zen Mother, przy współpracy z reżyserem Alejandro Jodorowsky, będzie nagrywać autorski soundtrack do jego filmu „Święta Góra”.

18.04, g. 20:00,  
bilety 20-30 PLN

## LAS: Crackfinder Trio

Crackfinder Trio to grupa tworzona przez wybitnych artystów dźwiękowych: Annę Zaradny, Jerome Noetingera i Roberta Piotrowicza. Zaradny jest kompozytorką, instrumentalistką i artystką sztuk wizualnych; Piotrowicz kompozytorem, autorem instalacji dźwiękowych i wirtuozem syntezatorów analogowych. Razem są założycielami i kuratorami festiwalu i wytwórni Musica Genera. Noetinger, pochodzący z Marsylii improwizator, wydawca i instrumentalista, jego ulubionymi instrumentami są taśmowy rejestrator dźwięku i wszelkiego rodzaju elektronika. Muzyka trio jest żywiolowym połączeniem różnych technik instrumentalnych jak i komponowania na żywo. Ogromne doświadczenie muzyków w zakresie elektroakustycznej improwizacji pozwala grupie na nie tylko budowanie na żywo intensywnej, pełnej napięcia narracji, ale także kształtowanie muzyki za pomocą rozmaitych środków.

29.04, g. 20:00,  
bilety 30-50 PLN

## LAS: Greg Fox

Greg Fox nazywany jest ambasadorem nowoczesnego walenia w bębny. W stylu raczej ciężkim, tworzy abstrakcyjną, uwolnioną z podziałek stałego metrum muzykę elektroniczną. Fox posługuje się syntezatorem modularnym, odnajdując się w generowaniu dźwięków dość krótkich, często o trochę perkusyjnym charakterze. Greg Fox jest perkusistą znanym ze swojej wszechstronności i kreatywności. Grał w takich zespołach jak Liturgy, Guardian Alien i Zs, bębnił dla Dana Deacona, Bena Frosta i z Kidem Millionsem z Oneidy, wziął również udział w projekcie Boadrum Boredoms. Produkuje muzykę do gier wideo i nagrywa solowo eksperymentalne dźwięki wykorzystujące bio-feedback i techniki generatywne.

8.05, g. 20:00,  
bilety 30-40 PLN

## LAS: Helen Money, Sanford Parker, Fågelle

Helen Money jest jedną z najbardziej unikalnych i wszechstronnych wiolonczelistek obecnych na współczesnej, eksperymentalnej scenie. Kompozytorka Alison Chesley wykorzystuje instrument, aby poruszyć najbardziej skrajne, ludzkie emocje, używa obszernych manipulacji dźwiękiem, szeregu ekstremalnych technik rwania czy szarpania by uzyskać zaskakującą skalę i głębie dźwięku. Brała udział we wspólnych trasach koncertowych z Mono, Shellac, Swans, Russian Circles, Magma.

Sanford Parker jest związany z amerykańską gitarową sceną muzyczną. To znany producent, multiinstrumentalista i współpracownik wielu uznanych zespołów: Minsk, Buried At Sea, Corrections House, Twilight, Mirrors For Psychic Warfare (duet ze Scotem Kellym z Neurosis).

Fågelle pochodzi ze Szwecji, tworzy muzykę, w której noisowe warstwy przeplatają się z popowymi melodiami. Używając efektów gitarowych, syntezatorów i samplera zanurza się w dźwiękach, eksperymentuje, używa poezji, aby stworzyć fascynującą piosenkę gdzieś między sound artem a popem. Jej świat dźwiękowy nie jest niczym ograniczony. Znajdziemy tu nagrania terenowe moskiewskiego metra, krzykliwe partie gitary i posępne dźwięki syntezatorów.

23.05, g. 20:00,  
bilety 20-30 PLN

## LAS: Nyos

Nyos to duet noise-rockowy z miasta Jyväskylä w Finlandii, w składzie gitarzysta Tom Brooke i perkusista Tuomas Kainulainen. Choć fińskie źródła mogłoby wskazywać inne brzmienia, ich muzyka jest całkiem pogodna, nawet radosna. Kompozycje luźno nawiązują do post-rockowych tradycji zachowując przy tym oryginalny charakter. Na żywo prezentują niebanalne umiejętności i opanowanie instrumentów. Podczas koncertów charakterystycznym elementem „scenografii” jest ściana wzmacniaczy gitarowych i kolumn, które zawsze zabierają w trasę uniezależniając się od systemów nagłośnienia i uzyskując w ten sposób podobny efekt w różnych miejscach. W Poznaniu wystąpią już piątą raz, za każdym razem ich występ jest premierą nowej płyty.

10.06, g. 20:00,  
bilety 20-30 PLN

## LAS: Hiro Kone

Hiro Kone to multiinstrumentalistka z Nowego Jorku, która porzuciła grę na skrzypcach w szkole muzycznej dla gitary. Swoją muzyczną przygodę rozpoczęła od zespołu punkowego, aby następnie stać się jedną z liderów współczesnej muzyki eksperymentalnej. Nicky Mao zaczęła tworzyć muzykę jako Hiro Kone w 2011 roku. Jej pierwszy album „Love Is The Capital” ukazał się za pośrednictwem Geographic North. W zeszłym roku zadebiutowała w Dais Records z płytą „Pure Expenditure” i tym samym udowodniła swoją mocną pozycję na scenie. Swoje brzmienie kreuje przede wszystkim za pomocą syntezatorów. Tworzy industrialne formy dźwiękowe, dekonstruuje techno, nadaje kompozycjom taneczny rytm. Mimo wszystko, w jej utworach można usłyszeć delikatny kobiecy pierwiastek.

## WYDARZENIA TOWARZYSZĄCE

---

17.03, g. 19:00,  
bilety24.pl  
20 PLN

## Wydarzenie otwarcia Short Waves Festival KINO FORMA: „Sharp and Honest” performance / muzyka

Frank Bretschneider: a/v live act  
Zespół Wokalny Minimus: live act  
Jadwiga Hajdasz: live act  
Clément Cogitore: video  
Regina José Galindo: video  
Bárbara Wagner / Benjamin De Burca: video  
James Massiah / William Pine: video  
Contemporary Polish Photography: video

Przed nami filmowo-muzyczno-taneczna podróż poza kinem. Berlin, Paryż, Recife. Oszczędna, prosta, abstrakcyjna. Bogata, gęsta, ekspresyjna. Szczera. Powstała z szacunku do ludzi, którzy często w bezkompromisowy sposób dzielą się z nami pięknym, czystym przekazem. Audiowizualna wyprawa, w którą zabiorą nas m.in.: jedna z najciekawszych postaci berlińskiej sceny eksperymentalnej elektroniki Frank Bretschneider, współpracujący z paryską operą, francuski artysta wizualny Clément Cogitore, realizująca swoje prace m.in. na zamówienie Documenta w Kassel, artystka z Gwatemali, Regina José Galindo oraz filmowy duet Bárbara Wagner i Benjamin de Burca, który w ubiegłym roku reprezentował Brazylię na Biennale w Wenecji. Jeden, niepowtarzalny wieczór na otwarciu Short Waves Festival 2020.

Kurator: Szymon Stemplewski  
Bilety: stacjonarnie w dniu wydarzenia i na [bilety24.pl](http://bilety24.pl)  
[www.shortwaves.pl](http://www.shortwaves.pl)  
Motto: FIXING THE FUTURE  
Organizator: Fundacja Ad Arte  
Partner: Pawilon  
Finansowanie: Miasto Poznań

24.04,  
wstęp wolny

## Pawilon Otwarty: Dni Antydyskryminacji

Dni Antydyskryminacji to czas poświęcony tematyce dyskryminacji i wykluczeń, podczas którego odbywają się liczne szkolenia, warsztaty, wykłady otwarte oraz projekcje filmów, a także pokazy artystyczne. W ramach Dni Antydyskryminacji organizatorzy planują skupić się na tematach LGBTQ+, tożsamości, płci i seksualności, bodyshamingu, fatshamingu, ageizmu, rasizmu czy zdrowia psychicznego. Finałem wydarzenia jest „Żywa Biblioteka”, czyli miejsce umożliwiające nieformalny kontakt z osobami, z którymi na co dzień nie mają okazji szczerze porozmawiać; z przedstawicielkami i przedstawicielami grup społecznych obarczonych stereotypami, narażonymi na uprzedzenia, wykluczenie i dyskryminację, podczas osobistej rozmowy w przyjaznej, bezpiecznej atmosferze. Od 2003 roku „Żywa Biblioteka” jest wykorzystywana przez programy Rady Europy w ramach edukacji na temat praw człowieka. Głównymi celami Dni Antydyskryminacji jest skuteczne zastępowanie stereotypów rzetelną wiedzą, tworzenie bezpiecznej, inkluzywnej przestrzeni do dyskusji na tematy związane z prawami człowieka, zgłębienia wiedzy teoretycznej i praktycznej oraz edukowanie na temat prawa antydyskryminacyjnego, rodzajów dyskryminacji oraz sposobów jej przeciwdziałania. Wydarzenie organizuje Stowarzyszenie Dni Antydyskryminacji.

## PROJEKTY PAWILONU PLANOWANE JESIENIĄ

---

wrzesień-listopad 2020

### „Sunrise Sunset” choreografia: Przemek Kamiński performans / taniec

Najnowszy projekt choreografa, tancerza, performerera Przemka Kamińskiego jest międzynarodową koprodukcją poznańskiego Pawilonu oraz berlińskiego HAU. Spektakl „Sunrise Sunset” zainspirowany jest twórczością tancerza i choreografa Freda Herko (1936–1964). Kamiński włącza twórczo fragmenty materiałów archiwalnych o tajemniczej postaci queer z postmodernistycznej sceny tanecznej w Nowym Jorku. Herko staje się ważną postacią zarówno dla teorii queer jak i świata tanecznego. „Sunrise Sunset” nie przedstawia narracji linearnej, nie opowiada biografii Freda Herko. Materiały archiwalne tancerza służą jako pole do ćwiczenia wyobraźni i kwestionowania jej współczesnego znaczenia. „Sunrise Sunset” rozgrywa się na czterech różnych scenach, czterech iluminacjach horyzontu, rozciąga się na cztery wschody i zachody słońca – każde z nich czerpie z różnych prac Herko.

#### REALIZACJA

Choreografia, produkcja: Przemek Kamiński  
Kreacja i wykonanie: Martin Hansen, Przemek Kamiński  
Dramaturgia: Mateusz Szymanówka



Scenografia: Christopher Füllemann  
Światła: Jacqueline Sobiszewski  
Dźwięk: HAUT  
Kostiumy: Sarah Effenberger  
Technika: Hanna Kritten Tangsoo  
Koordynacja produkcji: Ben Mohai  
PR: t.b.c.

Polska premiera projektu Przemka Kamińskiego „Sunrise Sunset”, który jest koprodukcją HAU Hebbel am Ufer w Berlinie i poznańskiego Pawilonu, zrealizowaną ze środków berlińskiego Senatu.

## Maksymilian Sawicki x Przemysław Degórski instalacja / sztuki wizualne

W projekcie artyści przyjrzą się płynnej tożsamości terenów poznańskich gazowni, relacji Pawilon (Nowa Gazownia) – Stara Gazownia, jakie tworzą się pomiędzy jej elementami architektonicznymi, ekonomicznymi, geograficznymi i kulturowymi. Zwrócą uwagę na przekształcenia tożsamości, dynamikę zdarzeń i nową historię Pawilonu, który był kiedyś Nową Gazownią.

Współczesne środowisko miejskie podlega ciągłej redefinicji pod wpływem różnych idei, procesów naturalnych i kulturowych, mechanizmów geologicznych, ekonomicznych, społecznych i politycznych. Trudno jest dzisiaj mówić o przestrzeniach urbanistycznych, nie odnosząc się do ich struktury sieciowej na wzór ekologicznych relacji. Elementy tych przestrzeni przenikają się, tworząc pole znaczeniowe i tożsamościowe danego miejsca. Ponadto, wraz z upływem czasu, składowe ulegają ciągłej aktualizacji, nanoszeniu nowych wartości i znaczeń na wzór miejskich palimpsestów.

## INFO PRAKTYCZNE

---

Sprzedaż biletów na koncerty (15-50 złotych) oraz spektakle (10-30 złotych) na stronie [www.bilety24.pl](http://www.bilety24.pl). Możliwość stacjonarnego zakupu biletu przed wydarzeniem.

Na pozostałe wydarzenia obowiązuje wstęp wolny.

## KONTAKT Z MEDIAMI

---

Zainteresowanych materiałami prasowymi oraz multimediami prosimy o kontakt: [media@pawilon.org](mailto:media@pawilon.org) lub [komunikacja@pawilon.org](mailto:komunikacja@pawilon.org).

PAWILON  
ul. Ewangelicka 1, Poznań  
[www.pawilon.org](http://www.pawilon.org)  
[fb.com/pawilonpoznan](https://fb.com/pawilonpoznan)  
[info@pawilon.org](mailto:info@pawilon.org)

BIURO PAWILONU  
ul. Masztalarska 8a/11  
61-767 Poznań

